

Hajo Nessen van Friedrich Korfey

Disputatio De Rei Vindicatione

[Rostock]: Reusner, 1606

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728317338>

Druck Freier Zugang

RU jurist. 22. Aug. 1606
a Nessa, Haione

3 31
t
A-2

Disputatio
DE REI VIN-
DICATIONE,

Quam

D. O. M. A.

Decreto Amplissimæ Facultatis Juridicæ in cele-
berrima Rosarum Academia,

Præside

Magnifico Viro,

DN. HAIONE A NESSA, ICto,
Illustriſs. Iuniorum PRINCIPVM Mega-
pol. Cancellario, dictæq; Facultatis Professore
ordinario, ac pro tempore Decano,

Pro gradu Doctoris in utroq; Iure
consequendo,

L. D. 182. ^{31.} *Discutiendam publicè proponit*

FRIDERICVS Korſey
Lemg. VVestph.

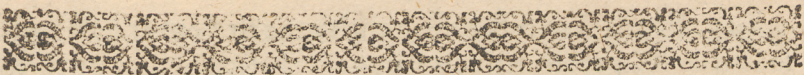
Fiet Disputatio in Auditorio magno 22. Augusti,
initio hora sexta matutina facta.

Excusa in officina Reusneriana.

Anno 1606.

Universitäts
Bibliothek
Rostock

THESIS I.

Vindicacionis vocabulum licet generale sit, & ad omnes in rem actiones pertineat: actioni tamen in rem civili de re corporali maximè propriè rei vindicationis verbum attribuitur, & de ea quoq; (volente Deo) hac nostra disputatione paucis sumus acturi.

2. Quæ quidem rectè definitur, quòd sit vindicatio rei corporalis domino contra detinentem data:

3. Estq; directà, quæ de proprietate directò competit: vel utilis, ex æquo & bono introducta.

4. Causa efficiens remota hujus actionis est lex 12. tabularum: proxima dominium ex parte actoris, & ex parte rei detentio.

5. Et hæc duo adeò necessaria sunt, ut si alterutrum omittatur, vel non probetur, actio nulla sit, reusq; etsi nihil præstiterit, absolvatur.

6. Hæc igitur actio ei competit, qui aut jure gentium, aut jure civili dominium acquisivit.

7. Nec ideo minùs rectè quid nostrum esse vindicabimus, quòd abire à nobis dominium speratur:

8. Vnde si cui in diem addictus sit fundus, antequàm adjectio sit facta, uti in rem actione potest, postea non poterit.

9. Si duobus in solidum prædium (à domino, vel non domino) jure distrahatur, eum, cui priori traditum est, in detinendo dominio potiozem haberi convenit.

10. Nec obtentu non datorum instrumentorum ab ipsius prædii possessione expelli potest.

11. Et si à Titio fundum quis emerit Sempronij, eiq; traditus sit, pretio soluto: deinde Titius Sempronio heres extiterit, & eundem alij vendiderit, & tradiderit, æquius est, ut prior potior sit.

12. Datur etiam hæc actio marito, & uxori de re dotali adversus extraneum.

13. Et is, qui rem usucepit, civilem hanc actionem habet.

14. Vt & nudæ proprietatis dominus: rectè enim dicimus eum fundum totum nostrum esse, etiam cum usufructus alienus est.

15. Sed cum is, qui aliena pecunia comparat, non ei, cujus nummi fuerunt, sed sibi dominium, si ei fuerit tradita possessio, quærat: meritò quoq; ei vindicatio datur.

16. Nisi fortè pecunia militis res empta fuerit: huic enim obtentu militiæ utilis vindicatio non denegatur.

17. Et si tutor, vel curator ejus, cujus negotia administrat, prædium in nomen suum emerit, utilis actio ei, cujus pecunia fuit, datur ad rem vindicandam.

18. Eodem modo, cum res, quæ ex dotali pecunia comparatæ sunt, dotales videantur, uxori utilem earum rerum vindicationem competere defendemus.

19. **D**atur hæc actio adversus eum, qui nullo quidem jure nobis obligatus est, verum rem nostram possidet.

20. Nihilq; interest, siue civiliter, siue naturaliter possessioni incumbat, vel saltem rem teneat, modò restituendi facultatem habeat.

21. Verum qui rem tantum tenet, nominando dominum statim in iudicio liberatur.

22. Quod si hoc non fecerit, & sententia contra illum feratur, domino in possessione non præjudicat.

Sed &

23. Sed & is, qui ante vel post litem contestatam dolo desit rem possidere, tenetur in rem actione.

24. Nec is, qui se obrulit rei defensioni sine causa, cum non possideret, nec dolo fecisset, quo minus possideret, si actor id ignoret, absolvendus est.

25. Deniq; & contra heredes, si rem possideant, vel lis cum defuncto contestata sit, hæc actio datur.

26. Specialis hæc in rem actio locum habet in omnibus rebus corporalibus, mobilibus, tam animalibus, quam his, quæ anima carent, & in his, quæ solo continentur.

27. Et per hanc actionem non solum singulæ res vindicantur, sed etiam grex: Idem de armento, equitio, cæterisq; quæ gregatim habentur, dicendum est.

28. Loca verò sacra, item religiosa, & quæ iis adherent, quasi nostra, hac actione peti non possunt.

29. Nec liberæ personæ, quæ sunt juris nostri, utputa liberi, qui sunt in potestate: nisi fortè adjiciatur causa ex jure Quiritum.

30. Sic etiam tignum alienum ædibus junctum vindicari non potest propter legem 12. tabularum, nec eo nomine ad exhibendum agi, nisi adversus eum, qui sciens alienum junxit ædibus.

31. Vindicatio quoq; peculij recepta non est: sed res singulas is, cui legatum peculium est, petet.

32. Porro in rem hodiè ita rectè agitur, ut actor in libello proponat, se rei, quæ ab adversario possidetur, esse dominum, vel quasi.

33. (Publicianæ enim & rei vindicationis cumulationem, propter probandi dominij difficultatem, consuetudine introductam esse videmus)

34. Sed ut hoc ritè fiat, actori vel omne jus suum in
judicium deducere, vel specialem sui juris causam expri-
mere incumbit.

35. Quin & certis demonstrationibus ac circumstan-
tijs rem, & utrùm totam, an partem, & quotam petat, de-
signare debet.

36. Quòd si in corpore conveniat, error autem sit in
vocabulo, nihilominus rectè actum esse videtur.

37. Deniq; ad formandam rectè hanc actionem,
cùm actor dominus sit vel quasi, sicut & declarari cu-
pit, ejus petitio, de re sua ab adversario sibi restituenda,
necessariò quoq; requiritur.

38. Et sic actor non solùm in foro rei: sed & in lo-
co, in quo res, propter quam contenditur, constituta est,
hanc in rem actionem adversus possidentem movere
potest.

39. Nec hic inter rem mobilem & immobilem di-
stinguendum esse putamus.

40. Præterea cùm post dominiorum distinctionem
sæpiùs contingat, ut rei nostræ possessionem non sem-
per retineamus, sed quandoq; alius quispiam eam sine
nostro consensu adipiscatur.

41. Ideo rei vindicatio introducta est, ut domi-
nos sua cum omni causa (ut paulò post explicabitur) re-
stituatur, & unusquisque, quod suum est, obtineat.

42. **E**ffectus hujus actionis est, ut, intentione acto-
ris legitimè probata, judex reum, ad rem cum omni causa
actori statim restituendam, condemnet.

43. Qui autem restituere jussus, judici non paret, con-
tendens non posse restituere: siquidem habeat rem, ma-
nu militari officio judicis ab eo possessio transfertur.

Si non

44. Si non potest restituere : siquidem dolo fecit, quominus possit, is, quantum adversarius in litem sine ulla taxatione in infinitum juraverit, damnandus est.

45. Quod si actor jurare non vult, sed, quanti res sit, adversarium condemnari mavult, mos ei gerendus est.

46. Si verò nec potest restituere, nec dolo fecit, quominus possit, non pluris, quàm quanti res est, condemnari debet.

47. Quod si possessor neget in præsentem se restituere posse, & sine frustratione videatur tempus restituendi causa petere, indulgendum est ei : ut tamen de litis æstimatione caveat cum fidejussore, si intra tempus, quod ei datum est, non restituerit.

48. Non solum autem rem restitui, verum & si deterior res sit facta, & quanto rationem iudex habere debet.

49. Verum si res petita casu fortuito post moram interierit, quid sit dicendum inter interpretes non convenit? Si forte rem distrahturus erat petitor, si accepisset, moram passo pretium debere præstari verius est.

50. Nec sufficit rem ipsam restitui, sed opus est, ut & causa rei restituatur : id est, ut omne habeat petitor, quod habiturus foret, si eo tempore, quo iudicium accipiebatur, restituta illi res fuisset.

51. Itaque unà cum re petita ejus accessiones, partus, fructus, & lucra, quæ ratione rei petitiæ possessori obvennerunt, restitui debent.

52. Verum fructus non ab omnibus indistinctè restituantur : malæ fidei enim possessor omnes omnino, naturales & industriales, extantes & consumptos, perceptos & honestè percipiendos restituere tenetur.

53. Bonæ fidei autem possessor consumptos quidem fructus omnes suos facit ; anne verò extantes indistinctè quoque

quoq; lucretur, inter interpretes controvertitur? Nos quæ sententia juri magis consentanea sit disputando investigabimus.

54. Et licet ex fructibus consumptis locupletior sit factus, de jure tamen ad restituendam eorum æstimationem non rectè convenitur.

55. Sed postquam rem alienam esse bonæ fidei possessor cognoscit, deinceps fructus suos non facit.

56. Et quamvis prædicto modo possessor rem unâ cum omni causa restituere teneatur: æquum tamen est, in ejus quoq; persona haberi rationem impensarum: non enim debet petitor ex aliena jactura lucrum facere.

57. Itaq; necessarias impensas tam malæ, quàm bonæ fidei possessor rectè deducit.

58. Sin autem utiles malæ fidei possessor fecerit, licentia ei permittitur, sine læsione prioris status rei eas auferre.

59. Et licet malæ fidei possessori probè dicatur, non debuisse in alienam rem voluptuarias impensas facere: nihilominus tamen potestas quoq; ei fit tollendorum eorum, quæ sine detrimento ipsius rei tolli possunt.

60. Deniq; rei vindicationi exceptio præscriptionis, & aliæ, opponi possunt, de quibus Wesf. in par. hic. n. 10, & ab eo citati videantur.

44. Si non potest restituere: siquidem minus possit, is, quantum adversarius in taxatione in infinitum juraverit, damnandus.

45. Quod si actor jurare non vult, sed, adversarium condemnari mavult, mos ei est.

46. Si verò nec potest restituere, nec minus possit, non pluris, quam quanti res nari debet.

47. Quod si possessor neget in presentia posse, & sine frustratione videatur tempore causa petere, indulgendum est ei: ut tamen in actione caveat cum fidejussore, si intra tempus datum est, non restituerit.

48. Non solum autem rem restitui, verum et prior res sit facta, & quantum ratione iudex habet.

49. Verum si res petita casu fortuito perierit, quid sit dicendum inter interpretes? Si forte rem distracturus erat petitor, mora passio pretium debere praestari verum.

50. Nec sufficit rem ipsam restitui, sed causa rei restituatur: id est, ut omne habeat habiturus foret, si eo tempore, quo iudicatur, restituta illi res fuisset.

51. Itaque unà cum re petita ejus accessus fructus, & lucra, quae ratione rei petitae poterunt, restitui debent.

52. Verum fructus non ab omnibus inveniuntur: malae fidei enim possessor omnes naturales & industriales, extantes & consumptos & honeste percipiendos restituere tenetur.

53. Bonae fidei autem possessor consumptos fructus omnes suos facit; anne verò extantes

